

KØBENHAVNS MAGISTRAT

10. maj 1979

Vedr. det af handelsministeren den 5. april 1979 fremsatte forslag til lov om varmforsyning – lovforslag L 206

Magistraten er ganske enig i lovens formål: at fremme den mest samfundsøkonomiske anvendelse af energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand m.v., og det er da også velkendt, at Københavns kommune er gået længere end de fleste andre kommuner i etablering af kollektive varmforsyningsanlæg, dels for de ældre anlægs vedkommende baseret på damp, dels på de senere anlæg baseret på varmt vand. Hertil kommer, at Københavns kommune har et udbygget system med gasforsyning til husholdninger samt til opvarmning.

Kommunen har igennem længere tid arbejdet med langtidsplaner for en udbygning af fjernvarmforsyningen, men mange andre opgaver, der påhviler kommunen – ikke mindst som følge af den særlige befolknings sammensætning med mange ældre og store sociale problemer – gør, at en eventuel forcering af udbygningsplanerne rejser vidtgående økonomiske problemer. Den forcering, der allerede er sket i de senere år, har således sin baggrund i de midlertidige ordninger, der har været gennemført om ydelse af et særligt statstilskud til investeringsudgifterne på 25 pct. Magistraten har i øvrigt ved flere lejligheder over for både den tidligere og den nuværende handelsminister gjort opmærksom på, at de 25 pct. så afgjort har været i underkanten.

En anvendelse af naturgas i København vil med den betydelige kollektive varmforsyning, der allerede sker, og med de gasledninger, der findes, i hovedsagen kunne ske ved, at naturgas anvendes som råstof til fremstilling af bygas og i øvrigt til anlæg til el og fjernvarme.

Forudsætningen for en videre forcering af udviklingen, herunder for anvendelse af naturgas, er – selv med passende udnyttelse af de i lovforslaget forudsatte tilslutningsmuligheder – at der kan sikres et acceptabelt økonomisk og finansielt grundlag, og dette vil igen forudsætte, at der under en eller anden form ydes statslig støtte. Den statslige støtte

må dels som det i et vist omfang er sket hidtil, tage sigte på bidrag til anlægsudgifterne, dels – hvis naturgas skal anvendes – til, at prisen herfor er rimelig, set i forhold til andre fyringsmidler – olie og kul.

Magistraten må derfor henstille – jfr. i øvrigt de synspunkter, der er gjort gældende i 2. delbetænkning om organisation og styring fra det særlige varmeplanudvalg – at loven udvides med bestemmelser, som åbner mulighed for, at der kan ydes statslig støtte.

Det forekommer helt påkrævet, at når handelsministeren udsteder varmeplandirektiver, jfr. lovforslagets §§ 3 og 12, og når handelsministeren godkender regionale planer, jfr. lovforslagets § 6, må der samtidig skaffes klarhed over den økonomiske støtte fra staten samt formen og vilkårene herfor.

Det kan ikke være rimeligt, at kommunen kommer ud i en økonomisk risiko, som på forhånd vanskeligt lader sig overskue.

Det vil ikke være muligt at udarbejde kommunale og regionale varmforsyningsplaner m.v. – jfr. lovforslagets §§ 4, 5 og 7 samt 14 og 16 – uden samtidig at tage stilling til det økonomiske grundlag – både anlæg og drift – og i tilknytning hertil den statslige støtte samt form og omfang heraf.

I lovforslagets kap. 6 foreslås nedsat et særligt udvalg til godkendelse af priser og andre betingelser for leverancer både fra kollektive varmforsyningsanlæg og for gas. Samtidig forudsættes visse regler for prisfastsættelse.

Magistraten vil finde det naturligt, at et sådant prisudvalg bliver et fælles el-, gas- og varmeudvalg, d.v.s. at der sker en samordning med det allerede etablerede elprisudvalg, og man skal i den henseende gøre opmærksom på, at de kommunale repræsentanter i fuldt samme omfang som alle andre medlemmer af udvalget må siges at dække forbrugerinteresser.

For eksisterende anlæg må der i øvrigt ved prisfastsættelse, således som det også har været tilfældet i elprisudvalget, tages hensyn til